

Přinášíme vám druhou a závěrečnou část rozhovoru s kapelníkem skupiny Hromosvod, Ondrou Fenclem, jehož první část jsme přinesli v minulých dnech, a kterou můžete najít [zde](#) .

Máš i po tak dlouhé době hraní trému?

Už ne, já jsem ji míval za ostatní, když jsme ještě v kapele neměli zdatné instrumentalisty. To jsem si vždycky před vystoupením říkal, že to celý určitě spadne, měl jsem stažený zadek. Taky jsem míval obavy za zvukaře, protože ten může zazdít celý koncert rovněž. Naštěstí už jsem za ty léta poznal několik zvukařů, kteří umí a těch se držíme jako čert kříže. Takže teď už je důvod pro trému jen když je nějaký větší koncert nebo se něco nestíhá. Když byl křest, tak to jsem samozřejmě nervózní byl. Ale to opadne, jakmile člověk zjistí, že to dobře zní a lidi tleskají.

Je pro Tebe při hraní důležitý kontakt s lidmi? Vnímáš, když pozorně naslouchají?

Jo, vždycky mě potěší, když na lidech vidím, že poslouchají texty. Nebývá to obvyklé také proto, že zvukaři tohle dost často nevykrývají, zvlášť v rockových klubech - folkáči jsou v tomhle lepší. Zas jim ale dělá větší problém zvučit bicí. A že by se lidi bavili? Těžko, my je přeřvem nebo seřvem :-).

Pavel Bobek s Hromosvodem jako kmotr

foto: archiv O. Fencle ©

Napsal uživatel Petra Zděnková
Pondělí, 02 Květen 2005 04:00

Nosíš nějaký talisman?

Já na takový ty serepetičky nejsem. Můj talisman je moje kytara, tu z krku prakticky nesundám.

Přikládáš na pódiu váhu vnějšímu vzhledu?

V Beatles revivalu to je jasná stylizace do nich. V Nahoře Pes to taky docela řešíme, máme jednotně buď černý nebo červený oblečení, je to docela důležitá součást vnější tváře kapely. V Uširváči hrajeme všichni v černém, to je moje oblíbená barva, a ještě v brejlích. A pak si docela zakládám na dlouhých vlasech - při vodvazovém hraní se s nima pěkně hází (smích).

Zastavme se u těch brýlí - vždyť do publika snad ani nemůžeš vidět?

Ale vidím? jen nikdo neví, kam se koukám:) Brýle mám taky proto, že dost často hraju se zavřenýma očima. Jednou jsem je neměl a všichni pak říkali, proč jsem dnes na jevišti spal.

Cítíš rozdíl mezi tím hrát v Praze na domácí půdě anebo po vlastech českých?

To zažívám hlavně s Uširváčem, protože hrajeme venku docela často. Publikum mimo Prahu, zejména na Moravě, je leckdy přátelštější a čím dál na východ, tím i pohostinnější. V Praze jsou lidi zhýčkaní tím velkým výběrem klubů, hospod a jiných všemožných aktivit. Kupodivu mám rád i to muzikantský cestování, což většinou kapely nesnášejí. Poznají se nová města, v autě je vždycky sranda, posloucháme muziku, diskutujeme? Rád hraju venku, moc rád. Mimochodem, zmiňoval jsem Uširváč. Folkové fanoušky by možná zajímalo, že tam s námi čtyři roky zpívala Karolína Skalníková (dnes Sekvoj, Martina Trchová), se kterou jsme kapelu v roce 1999 zakládali. Nedávno nějakou dobu zaskakovala také v Hromosvodu, když byla naše flétnistka v Itálii.

*Jakou máš představu o hudebním směřování do budoucna? Vidiš se v duchu jak přebíráš ceny
v obležení davu fanoušků?*

Napsal uživatel Petra Zděnková
Pondělí, 02 Květen 2005 04:00

Jasně! Kdo tvrdí, že mu na tom ani trochu nezáleží, tak podle mě kecá. Já tedy pokorně přiznávám, že si docela často představuju, jak jsme slavní, hrajeme pro davy, píše se o nás? Průser bude, až se to nestane (smích). To pak přijdu o iluze.

S Mrtvým broukem jste hráli v Lucerně. Máš takovou tu vžitou metu českých umělců vyprodat velký sál Lucerny?

S Broukem to bylo na plese, takže je to trošku něco jiného. Vyprodat Lucernu je určitě krásné, ale stejně tak je krásné vyprodat jakýkoli jiný velký sál. Mně Lucerna zas tak symbolická nepřijde, protože má tak vysoký strop, že nazvučit tam dobře kapelu je malý zázrak? Víc mě láká třeba Rock For People nebo jiný velký open air.

Nemáš trochu strach, že ve chvíli, kdy se vám začnou plnit sny, s úspěchem přijde i deziluze ze zákulisí českého show-businessu, pak zkomerčnění, hádky, rozpad?

Nebojím se toho. Jako hudební publicista i jako muzikant vím, jak funguje český šoubyznys a chtěl bych podotknout, že patnáct let po revoluci ani jinak fungovat nemůže. Myslím, že to chce čas. Věřím, že na dobrou muziku se bude chodit pořád. Co se týče peněz, o ty se hádají skoro všichni muzikanti v jakékoli fázi kariéry. Ale když nemáš v kapele debily, tak se to nakonec vždycky nějak srovná nebo holt někdo odejde nebo je "odejit". Anebo jsem debil já a to je pak teprve důvod k zamyšlení (smích).

Dovedeš si představit, že by ses hudbě nemohl věnovat?

V žádném případě! Muzika, psaní o muzice, poslouchání muziky, to je můj život a ničím jiným se asi v životě žít nebudu. Nechci. Radši obědvat rohlíky s hořčicí. Víš co zpívá Plíhal? "To radši zaživa do hrobu než pověsit kytaru na skobu a v hospodě znuděně čekat". To podepisuju krví.

Když jsme mluvili o minulosti, mohl bys prosím zavzpomínat na Filipa Venclíka?

Napsal uživatel Petra Zděnková
Pondělí, 02 Květen 2005 04:00

Moc rád. Filip Venclík byl člověk, se kterým jsem chodil do oddílu. Byl to pankáč a měl srdce na správném místě. Dělal muziku, oduševnělé texty, měl kapelu Rusko, hráli tvrdý nářez. Pak ale, těsně předtím, než umřel, vytvořil spolu s kamarádem Petrem Šušorem pro náš oddíl takový muzikál. Jmenovalo se to WOP a všichni čubrněli s tlamičkou dokořán, protože Filip složil de facto folkové dílko - nádherné písničky. Měsíc po tom se v noci na stanici metra Dejvická zastal snědšího kluka, kterého mlátili skinheadi. Dostal flaškou po hlavě a umřel na krvácení do mozku. Pak z toho byla celkem medializovaná kauza, Filipův otec, známý režisér Vlastimil Venclík, o tom natočil dokument? to ale není tak důležité. Důležitější je odkaz, který Filip zanechal. My jsme písničky z muzikálu WOP s Hromosvodem a Nahoře Pes postupně hráli skoro všechny, před rokem, kdy uplynulo 10 let od té smutné události, jsem pak udělal vzpomínkovou akci. Třeba Drahá matko má, která nedávno bodovala v Bonanze country radia, tak to byla jeho písnička. Docela by mě zajímalo, jak by se on, duší pankáč, díval na to, že jeho písnička boduje v málem trampské soutěži. Asi by se smál. Bohužel už se nikdy nezasměje.

Potřebuješ mít na uměleckou tvorbu ticho a absolutní klid k práci, nebo patříš k těm bohémům, co smolí noty na ubrousek?

Já skládám většinou střízlivý, doma u stolu nebo v poslední době u počítače, v naprostém klidu. U Hromosvodu trvá třeba dva dny, než se písnička zaranžuje a zapíše do not.

A dokážeš plodit nápady, aniž bys měl v ruce hudební nástroj?

Když mě něco napadá, tak si to zapíšu a později nahraju. Ale ta kytara je k tomu dost důležitá. Když ji vezmu do ruky, okamžitě

Hromosvod

foto: archiv O. Fencle ©

mě začnou napadat riffy, k nim hned slogany a pak jsou dvě možnosti. Buď z toho rovnou udělám písničku a nebo to nějak zaznamenám s tím, že se k tomu časem vrátím. Ten čas se ale většinou už nenajde. Takže pokud cítím, že to stojí za to, tak píšu rovnou.

Platí tedy u tebe postup nejdřív melodie, potom text?

Většinou jo, jak jsem říkal, napadne mě muzika a s ní rovnou naskočí kus textu. Jen výjimečně se stane, že je to obráceně, že mě daný text inspiruje ke složení hudby na míru - dělali jsme třeba Václava Hraběte nebo Jiřího Wolkera. Je to úplně jiná práce, skládat hudbu na stávající slova. Je to jednodušší, ale poměrně zrádné. Člověk se nesmí nechat ukolébat tím, že už má hotová slova, stačí jen nafrkat akordy a už je hotovo. To se pak na výsledku pozná. Každopádně, muziku tvořím s větší lehkostí než texty. To ale asi většina muzikantů. Proto také textům přikládám velkou váhu.

Do jaké míry jsou texty autobiografické? Jedná se o částečné přetavení vlastních zážitků a určitý způsob arteterapie?

Písničky o lásce jsou u mě autobiografické docela často. Nešťastnou lásku nebo depresi člověk vybrečí do písničky, trošku se v tom takhle ponimrá, někdy to pomůže, jindy přihorší. Depky časem přejdou a pak je zábavné, když tyhle osobní písničky hraješ s odstupem třech let a mezitím už jsi někde úplně jinde. Co se týče lidí, jsou už na moje niternosti zvyklí, většinou se to líbí. Snažím se ale nedělat to programově. Jsou i písničky, které zní jako čirá autobiografie a je to fikce. Třeba Odcházíš z cédéčka 17 lízátek.

Co doping?

Rum a pivo. To piju rád, někdy to zintenzivní prožitek, člověk se uvolní a pak třeba druhý den v kocovině stvoří perlu. Největší inspirací jsou ale prožitky citové. To je můj největší doping. Ne náhodou je 80 % songů světa o lásce.

Paříš před koncerty?

Spíš po nich. Párkrát jsem odehrál koncert opilý, je to sice sranda, ale to je možné na nějakém večírku, když hraješ pozdě v noci po několika předešlých kapelách. Na samostatném koncertě to nepřipadá v úvahu. Po koncertě, to je jiná, to si rád přihnu (smích).

Napsal uživatel Petra Zděnková
Pondělí, 02 Květen 2005 04:00

Jaký máš názor na užívání ilegálních látek - platí, že pokud přispějí ke vzniku kvalitní muziky, tak dobrý účel světí prostředky?

Ať mě klidně nějaký puritán sejme, ale já tvrdím, že jo. Protože většina muziky, kterou já miluju (Led Zeppelin, Hendrix, Beatles, Bob Dylan, Red Hot Chilli Peppers a spol) vznikala za těchhle mezních okolností. A nejen muzika: prokletí básníci přece psali geniální věci taky pod vlivem. Já to nepotřebuju, stačí mi pivo nebo rumík? Každý druhý muzikant hulí trávu. Skládá po ní dobrou muziku a nebo třeba taky naprosto špatnou. Myslím, že je to individuální, někdo toho dokáže využít v hudební prospěch a někdo ne.

V současnosti je módní s hudbou dávat najevo i politické názory, co Ty na ten trend?

To úplně nesnáším, do muziky to nepatří, zvlášť pokud tomu člověk nerozumí, což je zrovna u muzikantů hodně častý jev. Ještě tak, aby se začali k politice vyjadřovat fotbalisti. Ve chvíli, kdy kapela řekne: máte rádi George Bushe? My ne!, tak se naseru. A servíruje se to na každém druhém koncertě počínaje R.E.M. a konče Vojtou Kotkem ze Snowboardáků. Ten tomu jistě rozumí vůbec nejvíc, to jsem měl tedy záchvat smíchu.

Píšeš a skládáš pro pocit, že po Tobě něco na tomto světě zůstane?

Nevím, píšu a skládám, protože mě to baví a to je celý. Je to i určitá iluzorní nesmrtelnost, že o Jimu Morrisonovi se do dneška mluví, a jak dlouho už je po smrti. Ale o tom se můžeme bavit, až budem Něco, zatím jsme Nic.

Co Tě ovlivnilo za četbu?

V dětství jsem hltal westerny, Zane Greye, Vinettoua. Dneska rád čtu Wolkera. Čtyřicet let si ho komunisti brali do štítu, aniž s tím mohl cokoli dělat, protože už byl dávno v Pánu. To ho v očích několika generací tak zprofanovalo, že po něm dneska neštěkne pes. Musel jsem se k němu prokousat, ale dneska se mi určitá část jeho tvorby hodně líbí. Můj srdeční autor je Škvorecký, Danny Smiřický je nejen Škvoreckého, ale i moje alter ego. Další mí favorité jsou Hrabal a Kundera, ty si schovávám, čtu tak dvě knihy ročně, aby mi vydželi co nejdéle. To jsou mistři. Ze

Napsal uživatel Petra Zděnková
Pondělí, 02 Květen 2005 04:00

současné literatury mám rád třeba Květu Legátovou a její úžasné Želary, Petru Hůlovou nebo Šabacha.

A jaké hudební žánry posloucháš?

Na klasickou, tak řečenou vážnou hudbu a jazz nemám zatím čas, to si nechám na stáří. Teď mi stačí bigbít, kvalitní folk a všechno kolem těchhle dvou základen. Mám rád tolik kapel, že by to bylo na samostatný rozhovor.

Tak alespoň uveď nějaký vzor.

Tak kromě těch zásadních světových, co už jsem v průběhu rozhovoru uvedl: Začal jsem na Greenhornech, ty jsem zbožňoval? Mám výhodu, že kapely mi zůstávají, nejdu od jedny ke druhé, takže je mám rád dodneška. Pak jsem přidal Olympic a Beatles, Hudbu Praha, Krausberry, potom jsem objevil postupně třeba Vltavu a Buty - jejich humor je mi hrozně blízký? Mám rád uvěřitelné skupiny nebo ty, co umějí skvěle hrát. Můj guru, můj největší žijící tuzemský vzor je Vladimír Mišík. To je má srdeční záležitost.

Hraješ ve čtyřech kapelách naprosto různých stylů - netříští se to navzájem?

Doplňuje se to, protože Hromosvod je spíš folkový, v Nahoře Pes si vybírám své bigbítové já, a v Uširváči a Mrtvém brouku (což jsou revivaly) slabost pro své oblíbené skupiny. Všude děláme především hezké písničky, takže základ je v principu stejný.

A dá se říct, která ze skupin je pro Tebe hlavní?

Nedá. Každou mám rád kvůli něčemu. Ale kdybych si fakt musel vybrat jednu, tak asi Hromosvod. Ten má nejsvětlejší perspektivy.

Napsal uživatel Petra Zděnková
Pondělí, 02 Květen 2005 04:00

V jaké době by ses rád narodil? Co takhle v některém z historických údobí, v němž se odehrává pár vašich písní?

Myslíš Kříže? To těžko. Spíš si vždycky říkám, jak asi ty Modřany v roce 1000 vypadaly, jestli byl na místě našeho paneláku les a tak. Chtěl bych se tam podívat jen na skok. A pak třeba do 70. let minulého století na muziku, která tehdy frčela. Na druhou stranu, starší ročníky předchozí větu můžou vzít jako rouhání. Politicky to byly šílené časy. Takže fakt jenom na pár týdnů, na několik koncertů, vidět Led Zeppelin v nejlepších letech a honem zpátky.

Byl bys ochoten něco měnit a slevit ze své představy, abys vyšel vstříc vkusu publika?

Asi očekáváš, že řeknu ne. Ale zrovna teď jsme s Hromosvodem udělali tři písničky záměrně dost jednoduché, a říkali jsme si, že bychom to zkusili dát profíkovi, ať z toho udělá výsledek přijatelný pro masu. Jen takový pokus, co by tomu lidi řekli. My máme totiž jak písničky do alternativy, který rozhodně nikdy žádný rádio hrát nebude, tak písničky "pro lidi".

A obesíláš tedy ta rádia?

Zatím ne, až uděláme tu druhou desku, zkusíme s pomocí producenta udělat něco rádiového. Ale fakt jen pokus, rádiovou kapelou se stát nechceme. To necháme Tomáši Savkovi, Michalu Davidovi a podobným splaškům.

Co bys ještě chtěl sdělit našim čtenářům?

Čtenářům serveru FOLKtime bych rád vzkázal, aby hlavně nezůstali jenom u toho folku!

Tak k tomuto vzkazu se i za sebe plně připojuju.